

בש"פ 5315/14 - יצחק סללם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5315/14

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: יצחק סללם

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז (כב' השופט א' יעקב) מתאריך 18.7.2014 ב- עמ"ת 35929-07-14

בשם המבקש: עו"ד ירון פורר

החלטה

1. בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז (כב' השופט א' יעקב) מתאריך 18.7.2014 ב- עמ"ת 35929-07-14, שבגדרה התקבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון מתאריך 16.7.2014 (כב' השופט ש' שטיין), ב-מ"ת 11274-05-14.

להלן אביא הנתונים הנדרשים להכרעה.

תמצית הרקע העובדתי

עמוד 1

2. נגד המבקש ואשתו הוגש לבית משפט השלום הנכבד בראשון לציון כתב אישום המייחס להם, יחד עם נאשמים נוספים, עבירות שונות, אשר בעיקרן נוגעות להקמת מעבדות סמים.

3. בתאריך 19.6.2014, לאחר קבלת תסקיר מעצר מאת שירות המבחן, הורה בית משפט השלום על מעצר המבקש עד תום ההליכים. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי (כב' השופט ר' אמיר) (להלן: הערר הראשון). בתאריך 29.6.2014 הורה בית המשפט המחוזי על עריכת תסקיר מעצר משלים, והחזיר את התיק לדיון בבית משפט השלום.

4. בתאריך 16.7.2014, בעקבות התסקיר המשלים, בית משפט השלום נעתר לבקשתו של המבקש, והורה על שחרורו בתנאים מגבילים.

5. על החלטה זו הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי הנכבד (כב' השופט א' יעקב) (להלן: הערר השני). בית המשפט התייחס לשני תסקירי המעצר שניתנו בעניינו של המבקש, בהם תואר המבקש כמי שמתנהל בצורה מניפולטיבית ומגמתית, וכי הוא מגלה דפוסים מירמתיים. נוכח האמור, קבע בית המשפט כי אין מקום לתת אמון במבקש, קיבל את הערר, והורה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים.

מכאן בקשת רשות הערר שבפני.

טענות המבקש

6. המבקש טוען, בין היתר, כי ננקטה נגדו מדיניות מפלה, כאשר נאשמים אחרים, המופיעים בכתב האישום, שוחררו למעצר בית. עוד מוסיף המבקש, כי העובדה שהשופט שדן בעניינו בבית המשפט המחוזי בערר הראשון הוחלף על ידי שופט אחר במסגרת הערר השני (תחילה דן בתיק השופט ר' אמיר, ולאחר מכן השופט א' יעקב) - היא אשר גרמה לכך שהערר שהוגש על ידי המשיבה התקבל.

דיון והכרעה

7. דין הבקשה - להידחות על הסף, וזאת מכוח הסמכות הנתונה לי על-פי סעיף 53(א1)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996. את הנימוקים לכך אביא מיד בסמוך.

8. הלכה היא כי ככלל מתן רשות לערור תינתן במקרים בהם מתעוררת סוגיה משפטית נכבדה בעלת השלכות רחב. יחד עם זאת בהתחשב במאטריה שבה עסקין - דיני המעצרים, שעניינם שלילת הזכות לחירות - לעיתים רחוקות תוכל להינתן רשות לערור גם כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות ומיוחדות המצדיקות זאת. נסיבות חריגות ומיוחדות כאלה עשויות להתקיים, למשל, במקרים בהם סבור שופט של בית משפט זה, כי החלטת בית המשפט המחוזי פוגעת בזכויות הנאשם מעבר למידה הדרושה, או מנגד - במקרים שבהם נראה כי החלטת בית המשפט המחוזי לא יחסה את המשקל הראוי לביטחון הציבור (ראו למשל: בש"פ 6301/12 ציון בטש נ' מדינת ישראל (4.10.2012);

עמוד 2

(בש"פ 6824/13 ודים יטיצ'נקו נ' מדינת ישראל (11.10.2013)).

התנאים הנ"ל - אינם מתקיימים בענייננו.

9. המבקש לא טען בפנינו כי עניינו מעורר שאלה עקרונית, החורגת מגבולותיו של המקרה הקונקרטי, וגם יתר החריגים המצדיקים מתן רשות לערור אינם מתקיימים פה. בנוגע לטענתו הראשונה של המבקש, בדבר מדיניות מפלה, די שאציין כי בחינת חלופות המעצר היא אינדיבידואלית, ואין בכך שחלק מן הנאשמים שוחררו ממעצר, כדי ללמד על הפליה פסולה. גם בטענתו השניה של המבקש אין ממש - לנאשם אין זכות קנויה להישפט בפני השופט שדן בתיק בשלב מוקדם יותר של ההליך, וכמובן שאין בהחלפת השופט כדי להצדיק מתן רשות לערור.

10. נוכח כל האמור לעיל - הבקשה למתן רשות לערור נדחית על הסף.

5129371 ניתנה היום, ז' באב התשע"ד (3.8.2014).

שׁוֹפֵט
